

AZ IDŐK JELEI

IMAHÉT · 2010. OKTÓBER 30. – NOVEMBER 6.

AZ ADVENTNÉP ÚTJA

Szeretettel köszöntjük testvéreinket!

Imahetünk témája az adventnép útja a szent város, a mennyei Jeruzsálem felé. Ellen White már elhívása kezdetén, az első látomásában látta az adventhívóknak ezt az útját, és felszólítást kapott, hogy ossza meg testvéreivel a látomás képeit és tartalmát. Az 1844 nyarán elindult „éjféli kiáltás”-mozgalom felismerései különös hangsúlyt kapnak a látomásban, ez a világosság ragyogja be utunkat egészen a célba érkezésig. Később, egy másik álomban az Úr megmutatta, milyen nehézségekkel jár ez az út. A hét utolsó szombatján ezt beszéljük meg, s más megvilágításból ugyanazt a reményt erősíti meg bennünk: ha lemondások árán is, de elnyerhető a Szent Városba érkezés jutalma.

A közbeeső napokon néhány idézetet olvasunk fel Ellen White bizonyágtételeiből, olyanokat, amelyekben Isten hívja fel a figyelmünket arra, milyen veszélyek leselkednek ránk életutunkon, a szolgálat útján. Isten gondoskodott arról, hogy egészen Jézus második eljöveteleig rendelkezésünkre álljon Ellen White bizonyágtételein keresztül a tanácsolás, figyelmeztetés és bátorítás egyaránt. Önvizsgálattal és komoly imával ajánljuk fel újból életünket Istennek, hogy őrizzen meg bennünket, és tegyen alkalmassá küldetésünk betöltésére.

Imaheti felajánlásainkat ismét gyülekezeti ingatlanok építésére, illetve felújítására szeretnénk költeni. Ebben az évben kiskunlacházai testvéreink építenek imaházat Ráckevén, szeretnénk támogatni őket az építkezés befejezésében. Továbbá a zugligeti központi épületünk is felújításra szorul, jelentős összeget kell költeni rá. Kérjük azokat, akik jó szívvel, Isten iránti elkötelezettséggel teszik felajánlásukat az Úr oltárára, hogy adományait november 13-án, szombaton, a délelőtti istentiszteleten külön borítékban helyezték el a gyülekezeti adományok mellé, és a gyülekezet kérjen áldást az adományokra. Természetesen a kijelölt időponton kívül is – akár borítékban, akár átutalással – teljesíthetjük felajánlásainkat.

Azokban a gyülekezeteinkben, ahol gyermekek is vannak, szervezzük meg számukra is az imaalkalmakat! A gyermekosztály gondoskodott a gyermekeknek felolvasható írásokról, így a felnőttekkel egy időben ők is részt vehetnek a könyörgésben és háláadásban.

Kívánjuk, hogy Isten áldása nyugodjon meg az Ő népén ezen a héten is, az elolvasott, megbeszélte és elfogadott bizonyágtételi tanácsok pedig kísérjenek el bennünket életutunk hátralévő szakaszán.

Hites Gábor, Makra Jenő

TARTALOM

• VÁNDORLÁS A KESKENY ÚTON	2	• AKI ÁLL, MEGLÁSSA, HOGY EL NE ESSÉK!	9
• A PRÓFÉTASÁG LELKI AJÁNDÉKA	4	• KÖVESSETEK ENGEM, ÉS AZT MŰVELEM,
HOGY EMBEREKET HALÁSSZATOK!	11
• ISTEN LELKÉNEK VEZETÉSE	5	• KI TARTJA FENN A KÖTELEKET?	13
• VIZSGÁLJUK MEG MAGUNKAT!	7	• IMAHETI FELOLVASÁSOK GYERMEKEKNEK	14
• A RÁNK LESELEDŐ VESZÉLYEK	8		

OKTÓBER 30., SZOMBAT

Vándorlás a keskeny úton

1844. december végéig örömem, munkám és csalódásaim hasonlatosak voltak Jézust váró barátaim tapasztalataihoz. Akkoriban meglátogattam egy testvérnőt, akivel egy reggelen együtt borultunk le a családi oltárnál. Mindössze öten voltunk együtt testvérek, az alkalom nem volt rendkívüli. Ima közben Isten ereje oly mértékben áradt ki rám, mint még soha, és látomásban elragadtattam Isten dicsőségéhez. Úgy éreztem, hogy egyre messzebbre ragadtatom a földtől. Láttam Isten gyermekei zarándoklását a szent város felé. Erről szólok a továbbiakban bővebben.

Első látomásom

Isten tehát megmutatta nekem az adventhívók zarándokútját a szent városba. Megmutatta azt a gazdag jutalmat is, melyet azok nyernek el, akik várják Uruk visszatérését. Kötelességemnek tartom, hogy elmondjam nektek mindazt, amit Isten kinyilatkoztatott. Isten szentjeinek sok akadállyal kell megküzdniük. Csakhogy „a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk, mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók” (2Kor 3,17–18). Megkísérletem, hogy jó hírt és egy kevés szót hozzak magammal a mennyei Kánaánból, amiért a gyülekezetből néhányan megköveznének, mint ahogy Izrael fiai is meg akarták kövezni jelentéseikért Józsuét és Kálebet (4Móz 14,10). Azonban biztosíthatlak benneteket, kedves testvéreim, hogy Isten országa jó, és képesek vagyunk oda bejutni és birtokunkba venni.

Mialatt a családi oltárnál imádkoztunk, Isten Szent Lelke kiáradt rám, és én elragadtattam messze, e sötét világ fölé. Kerestem a földön maradt Jézus-váró népet, de nem találtam. Egy hang szólt hozzám: „Tekints ismét abba az irányba, de nézz egy kissé feljebb!” Ismét arrafelé néztem, és egy keskeny, egyenes ösvényt pillantottam meg, amely magasan a világ fölé emelkedett. Ezen zarándokoltak a Jézust várók a szent város felé, amely az ösvény túlsó végén volt. **Mögöttük az út kezdetén fényes világosság volt látható, amely az angyal kijelentése szerint „az éjféli kiáltás” volt. Ez a világosság beragyogta az egész ösvényt, és szövétnekül szolgált, hogy útközben meg ne botoljanak.** Jézus maga haladt népe élén,

és vezette őket, s mindaddig, míg szemüket Rá irányították, biztonságban voltak. Egyesek azonban elcsüggedtek. Azt mondták, hogy a város nagyon messze van, pedig ők azt hitték, sokkal hamarabb odaérnek. Jézus bátorította őket: jobbát felemelte, s belőle fényesség áradt a hívőkre. Ekkor mindnyájan így kiáltottak: Halleluja! Voltak azonban olyanok is, akik könnyelműen megvetették ezt a világosságot, és azt mondták, nem Isten vezette ki őket ilyen messzire. Mögöttük kialudt a világosság, és sötétségben botorkáltak, megtántorodtak, elveszítették Jézust a szemük elől, s alázuhantak az ösvényről az alattuk elterülő sötét, gonosz világba. Csakhamar hallottuk Isten szavát, hatalmas vizek zúgásához hasonlóan, amely Krisztus eljövételéről szólt nekünk. Az élő szentek, a száznegyvennégyezer megértették az Úr szavát, a gonoszok ellenben mennydörgésnek tartották. Amikor Isten kinyilatkoztatta a Megváltó eljövételét, kiárasztotta ránk Szentlelkét, úgy, hogy arcunk ragyogni kezdett. Isten dicsősége sugárzott szét rólunk, amiként Mózes arca is ragyogott, amikor a Sínai-hegyről alájött.

Mind a száznegyvennégyezer el volt pecsételve, és bensőséges egység volt közöttük. Homlokukra ez volt írva: Isten, és az új Jeruzsálem, s egy dicső csillag, amely Jézus nevét tartalmazta. A gonoszokat dühítette boldogságunk és szentségünk, haragjukban ránk akartak támadni, hogy börtönbe vessenek bennünket, de ha kezünket kinyújtottuk az Úr nevében, a földre hullottak. Ekkor tudta meg Sátán és minden követője, hogy Isten szeret minket, akik megmostuk egymás lábát, és szent csókkal köszöntöttük egymást.

Tekintetünk ezután nemsokára kelet felé irányult, ahol egy kis, sötét felhő tűnt fel, alig volt féltényérnyi nagyságú. Mindnyájan tudtuk, hogy ez az ember Fiának jele. Mély csendben néztük a felhőt, amely mind közelebb jött, s mind világosabban, fényesebben és dicsőségesebben ragyogott, amíg végül nagy, fehér felhővé vált. A felhő felett szivárvány volt, amelyet tízezernyi angyal vett körül, akik énekeltek. A szivárványon az ember Fia ült. Haja fehér fürtökben omlott vállára, és fején számos korona ékeskedett. Lábai mint tűzoszlopok, jobb kezében éles sarló, bal kezében pedig ezüstharsona volt. Szemei olyanok voltak, mint a tűzláng, amely át- és átjárta

gyermeküket. Minden arc elsápadt, és azokat, akik elvetették Istent, sötétség vette körül. Mindnyájan így kiáltottunk fel: „Ó, ki állhat meg az Úr előtt? Tiszta-e a ruhám?” Az angyalok abbahagyták éneküket, s egy ideig a legfélelmetesebb csend uralkodott, majd Jézus így kiáltott: „**Akiknek szívük és kezük tiszta, megállhatnak, kegyelmem elégséges számotokra.**” Arcunk sugárzott a boldogságtól, s szívünket teljesen betöltötte az öröm.

Az angyalok újra énekelni kezdtek, miközben a felhő folyton közelebb jött a földhöz. Amikor tűzlángba burkolva alászállt a felhőn, hirtelen felhangzott ezüstharsonája. A porban alvó szentek sírjaira tekintett, majd kezeit az ég felé emelve kiáltott: „Ébredjete, ébredjete! Ti, akik a föld porában alusztok, keljete fel!” E kiáltást hatalmas földrengés követte, a sírok megnyíltak, s a halottak halhatatlanságba öltözve jöttek elő. A száznegyvennégyezer felismerte barátait, akiket a halál ragadott el tőlük, halleluját kiáltottak, és ugyanabban a pillanatban mindnyájan elváltoztunk, s elragadtattunk velük együtt az Úr elé, a levegőbe.

Mindnyájunkat körülvevett a nagy felhő. Hét napon át vitettünk az üvegtenger felé, ahol Jézus saját kezűleg helyezte fejünkre koronáinkat. Aranyhárfát és győzelmi pálmát is kaptunk. A száznegyvennégyezer az üvegtenger mellett állt. Bokáig érő, ragyogó fehér palást volt rajtunk. Angyalok vettek körül bennünket, amikor az üvegtengeren át a város kapuja felé indultunk. Jézus kitarta a gyöngykaput, s így szólt: „Megmostátok ruhátokat az én véremben, szilárdan megálltatok az én igazságomban, most lépjete be.” Mindnyájan beléptünk, és úgy éreztük, hogy jogunk van a városhoz. Itt láttuk az élet fáját és Isten királyi székét. A királyiszékből tiszta vízfolyam eredt, melynek két partján az élet fája állt. Először azt hittem, hogy két fát látok, de amint ismét odanéztem, láttam, hogy a csúcsban egyetlen fává egyesülnek. Ágai arrafelé hajoltak, ahol mi álltunk. Gyümölcssei fenségesek voltak. Mindnyájan a fa alá léptünk, és helyet foglaltunk alatta, hogy a bennünket körülvevő dicsőségét szemlélhessük. Majd Fitch és Stockmann testvérek, akik Isten országának evangéliumát hirdették – de akiket Isten már előbb elszólított, hogy megmentse őket –, közeledtek hozzánk, és élményeinkről kérdezősködtek, melyek akkor történtek, míg ők a sírban aludtak. El akartuk mondani nagyobb küzdelmeinket, de a bennünket körülvevő végtelen dicsőséghez képest azok olyan csekélynek látszottak, hogy képtelenek voltunk beszélni róluk, s csak azt kiáltottuk: „Halleluja, mily könnyű elnyerni a mennyországot!” Majd pengetni kezdtük hárfáinkat, s visszhangzott az ég boltozata.

Jézus vezetése mellett a városból a földre szálltunk alá, és pedig egy hatalmas hegyre, amely azonban az Urat el sem hordozhatta, úgyhogy kettévált, s a he-

lyén egy tágas síkság keletkezett. Azután feltekintettünk, és láttuk a nagy várost, amelynek tizenkét alapja és tizenkét kapuja volt, három-három minden oldalon, s minden kapujánál egy angyal állt. „A város, a nagy város, alájött hozzánk Istentől, a mennyből!” – kiáltottuk. S a város leereszkedett arra a helyre, amelyen álltunk. Kintről szemléltük a városban levő fenséges dolgokat. Láttam ott ezüstösen pompázó házakat, amelyeket négy, gyöngyökkel ékesített, csodálatos oszlop támasztott alá. A szentek hajlékai voltak, mindegyiken aranypárkány. Láttam szenteket, akik bementek a házakba, levették koronájukat, s a párkányra helyezték. Majd ismét kijöttek, és munkálkodni kezdtek a házak melletti földeken, de nem úgy, ahogy nekünk itt a földön dolgoznunk kell, nem, nem! Fenséges fény sugárzott mindnyájuk feje felett, s állandóan dicsőítették és magasztalták Istent.

Majd rétet láttam, amelyet a legkülönfélébb virágok díszítettek, és amikor szedegettem belőlük, észrevettem, hogy nem hervadnak el, sohasem hervadnak el! Azután egy másik rétet láttam, melyet gyönyörű, magas, zöld fű borított, Jézus dicsőítésére hullámozott, arany- és ezüstszínben tündököelve. Majd olyan mezőre léptünk, ahol a legkülönfélébb állatok, oroszlán, bárány, leopárd és farkas a legteljesebb egyetértésben éltek egymás mellett. Közöttük járkáltunk, s azok békésen követtek bennünket. Azután egy erdőbe mentünk. Ez az erdő sem hasonlított a mi sűrű, sötét erdeinkhez; egészen világos volt, és ragyogó színben pompázott. Éreztük, hogy biztonságban lakozunk a vadonban és alszunk az erdőben. Átmentünk az erdőön, útban Sion hegye felé.

Amikor kissé továbbmentünk, emberekkel találkoztunk, akik szintén a hely tündöklését csodálták. Észrevettem, hogy vörös szegély húzódik a ruhájukon. Koronáik ragyogtak, ruhájuk tiszta fehér volt. Megkérdeztem Jézustól, hogy kik ezek. Azt felelte, hogy vértanúk, akik az életüket adták érte. Nagy csapat gyermeket is láttam mellettük, akiknek a ruháján szintén vörös szegély volt. Most már közvetlenül előttünk állt Sion hegye, s megpillantottuk a hegyen emelkedő fenséges templomot. Körülötte még hét hegy emelkedett, rózsákkal és liliumokkal borítva. Láttam, hogy a kicsinyek felmászta a hegyre, vagy ha akarták, a szárnyaikat használva repültek fel a csúcsokra, ahol a soha el nem hervadó virágok nyíltak. A templom körüli térséget a legkülönfélébb fák díszítették: fenyők, ciprusok, olajfák, mirtuszok és gránátalmafák. A fügefák egészen lehajoltak a megszámlálhatatlan gyümölcs terhéért. Amikor éppen be akartunk lépni a templomba, Jézus kedvesen így szólt: „Csak a száznegyvennégyezer léphet be e helyre.” S mi így kiáltottunk: „Halleluja!”

A templomot hét, színaranyból készült és drágagyöngyökkel ékesített pillér tartotta. Le sem tudom

írni az ott látott fenséges dolgokat. Ó, bárcsak beszélhetnék Kánaán nyelvén, akkor tökéletesebb képet tudnék adni ama jobb világ dicsőségéről. Láttam ott kőasztalokat, amelyekbe aranybetűkkel volt bevésve a száznegyvennégyezer neve. Miután láttuk a templom dicsőségét, kiléptünk onnan. Jézus a városba ment. Majd nemsokára újra felhangzott kedves szava: „Jöjjetek, én népem, ti, akik nagy nyomorúságból jöttetek, teljesítettétek akaratomat, szenvedtetek értem, jöjjetek a vacsorához, én szolgálak titeket.” Boldogan kiáltottuk: „Halleluja, dicsőség az Úrnak!” S beléptünk a városba. Tiszta ezüstdből készült, több mérföldnyi hosszúságú asztal állt ott, amelyet mégis áttekinthetett szemünk. Láttam az élet fájának gyümölcsseit: mannát, mandulát, fügét, gránátalmát, szőlőt, és még sok más gyümölcsöt.

Kértem Jézust, engedje meg, hogy a gyümölcsből ehessenek, de Ő így szólt: „Még nem. Azok, akik ez ország gyümölcséből esznek, többé nem térnek vissza a földre. De ha hű vagy, akkor csakhamar te is ízlelheted az élet fájának gyümölcsét, és ihatod az élet vizét. Most pedig visszatérsz a földre, hogy elbeszélj másoknak is mindazt, amit neked kinyilatkoztattam.”

Ezután az angyal gyengéden alávitte a sötét világba. Sokszor úgy érzem, hogy nem maradhatok tovább ezen a földön, ahol minden olyan szomorú. Elhagytottnak érzem itt magam, mert már láttam egy jobb országot. Bárcsak szárnyaim lennének, hogy mint galamb repülhetnék, s bemehetnék a nyugalomba.

(Ellen G. White: *Tapasztalok, látomások és lelki ajándékok*, Bevezetés és Első látomásom c. fejezet)

OKTÓBER 31., VASÁRNAP

A próféataság lelki ajándéka

Férjem halála után arra a következtetésre jutottam, hogy nem az én kötelességem megróni az embereket, ha rosszat tesznek, sem igazolni a jót, mert kihasználják, amit írok, és túlzott szigorral járnak el a tévelygőkkel, vagy pedig elhamarkodottan felmentik azokat, akiknek az eljárását a legkisebb mértékben sem támogattam. Sokan a saját szájuk íze szerint értékelik a szavaimat. Pedig Isten igazsága nem alkalmazkodik az emberek nézeteihez. A bizonyágtétel, akárcsak a szerzője, Isten, tegnap és ma és mindörökké ugyanaz. Akik eltávolodtak Istentől, azok világosságnak nevezik a sötétséget és igazságnak a tévelygést. Pedig a sötétség sohasem bizonyul világosságnak, és a tévelygésből sem lesz soha igazság.

A világi szokások elsötétítették sokak gondolkodását, s úgy látszik, emiatt **elveszítették a képességeküket, hogy különbséget tegyenek a világosság és a sötétség, az igazság és a hamisság között.** Nem sok reményt fűztem ahhoz, hogy megértik majd a szavaimat, de amikor az Úr annyira határozottan indított, nem állhattam ellen Szentlelkének. Tudtam, hogy előbb-utóbb beleesnek Sátán csapdájába, ezért arra gondoltam, túl nagy a veszély ahhoz, hogy hallgassak. Az Úr évek óta folyamatosan feltárja előttek a gyülekezet állapotát. Újra meg újra elküldte hozzánk figyelmeztetéseit. 1879. október 23-án Is-

ten a leghatározottabb üzenetet adta nekem a Battle Creek-i gyülekezet számára. Az utolsó veletek töltött hónapok alatt súlyos felelősség nehezedett rám a gyülekezet miatt. De azok, akiknek a lelkük legmélyéből kellett volna aggódniuk, félvállról és közömbösen vették a dolgokat.

Nem tudtam, mit tegyek, mit mondjak. Nem volt bizalmam az úthoz, amelyen jártak, mert pontosan azt tették, amit az Úr megtiltott. Isten ismeri a lelkiállapotukat, ezért kijelentette: „Gonoszságot melengetnek, elkülönülnek tőlem. Eltévelyedtek, egyikük sem ártatlan. Elhagytak engem, az élő vizek forrását, azért, hogy kutakat ássanak maguknak, kutakat, amelyek megrepedeznek, így nem tartják meg a vizet. Sokan megrontották útjaikat. Egymás irigylése és gyűlölete, a féltékenységek, a rosszhiszemű gyanúsítás, torzsalkodás, veszekedés és keserű lelkület ápolása – ezek a gyümölcsök teremnek rajtuk. Nem hajlandók engedelmeskedni a bizonyágtételeknek, amelyeket küldtem számukra. Nem ismerik fel útjaik romlottságát, és nem akarnak megtérni, hogy meggyógyuljanak.”

Sokan önelégülten tekintenek vissza azokra az évekre, amikor kiálltak az igazság mellett. Véleményük szerint jutalom jár az egykori megpróbáltatásokért és engedelmeségért. De az Isten ügye melletti hajdani kiállásuk csak bűnösebbé teszi őket az Úr

szemében, amiért nem tartottak ki és nem haladtak előre a tökéletesség felé. **A tavalyi hűség sohasem teszi jóvá az idén elkövetett hanyagságunkat,** a tegnapi igazmondás nem teszi jóvá a mai hazugságot.

Sokan azzal mentegették magukat a bizonyágtételek semmibevétele miatt, hogy a férjem hatása alatt állok, ezért az ő lelkülete és véleménye alakítja a bizonyágtételeket. Mások olyasmint szerettek volna kihúzni belőlem, amit eljárásuk igazolására vagy tekintélyük növelésére használhattak volna fel. Akkor határozottan el, hogy semmit sem írok, amíg Isten átalakító hatalma meg nem látszik a gyülekezeten. De az Úr a felelősségérzet terhét helyezte rám. Odaadóan fáradoztam hát értetek. Csak az örökkévalóságban derül majd ki, mekkora munkába került ez a férjemnek és nekem. Ne ismerném a gyülekezet állapotát, amikor az Úr évről évre tudomásomra hozza? Ismételt figyelmeztetéseket küldött, mégsem következett be határozott változás.

Láttam, hogy Isten rosszállással tekint népére, amiért beolvadnak a világba. Láttam, hogy az egyik testvérünk gyermekei csapdát jelentenek apjuk számára. Ötleitek, véleményük és kijelentéseik nagyon is hatnak rá, és elvakítják ítélőképességét. Ezek a fiatalok hajlanak a hitelenségre. Édesanyjukból is hiányzik a hit, az Istenben bízás, s ezt adta át gyermekeiknek. Jobban szereti őket, mint Istent. Apjuk pedig elhanyagolta a kötelességét. Mindkettőjük útjának helytelen következménye látszik meg a gyer-

NOVEMBER 1., HÉTFŐ

Isten Lelkének vezetése

Komoly figyelmet követel tőlünk az, hogy felismerjük, melyik hang származik Istentől. Álljunk ellen a hajlamainknak, és győzzük le ezeket: engedelmeskedjünk a lelkiismeret szavának halogatás és megalkuvás nélkül, nehogy elhaljon az ösztökélés, nehogy önző akaratum és ösztönünk kerekedjék felül. Az Úr szava eljut mindannyiunkhoz, akik nem állunk ellent a Szentlelkének. Ez a hang hallatszik a figyelmeztetésekben, tanácsokban és feddéseken, ez az Úr világosságának üzenete népéhez. Ha még hangosabb hívásokra várunk, még jobb alkalmakra, akkor visszavonhatja tőlünk a világosságot, és a sötétben hagyhat bennünket. Sokan egyszer már elengedték a fülük mellett Isten Lelkének és igéjének hí-

meikeken. **Amikor a gyülekezethez szóltam, igyekeztem a szülők elméjébe vénsni a gyermekeik iránti komoly kötelességeiket,** mert ismertem a fiatalok állapotát és hajlamait. Mégsem fogadták meg a szavamat. Tudom, hogy milyen terheket hordoztam érteket. Sohasem feszítettem volna meg az erőmet így, ha nem ismertem volna fel a rátok leselkedő veszedelmeket. Fel akartalak rázni benneteket, hogy alázzátok meg szíveteket Isten előtt, és bűnbánattal, hittel térjete vissza Őhozzá.

Most mégis, amikor figyelmeztető bizonyágtételt küldök nektek, sokan csupán a saját véleményemnek tartják ezt. Pedig ezzel Isten Lelkét bántják meg. Nagyon jól tudjátok, hogyan jelentette ki magát Isten a próféataság Lelke által. Elvonult előttem a múlt, a jelen, a jövő. Arcokat mutatott meg nekem, akiket soha nem láttam, s csak évekkel később ismertem rájuk, amikor találkoztam velük. Az előzőleg tudomásomra hozott információk élénk képzetei gyakran álomból ébresztettek fel. Éjszakákon át írtam a leveleket, amelyek országunk másik felébe a válság idejére érkeztek meg, és súlyos veszedelemtől óvták meg Isten ügyét. Évek óta ez volt a kötelességem. Hatalom késztettem, hogy megrójak gonoszságokat, amelyeket azelőtt elképzelnem sem tudtam. Felülről vagy alulról származik-e hát az elmúlt harminc év munkássága?

(Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, V., A bizonyágtételek megvetése c. fejezetből)

nem kell félnünk az emberektől, sem földi hatalmaktól, mert a világegyetem Ura tartja kezében jelenlegi és örök sorsunkat, s Ő felügyeli minden munkánkat.

Ha annak tudatában élnénk, hogy a Magasságos szolgálói vagyunk, bármerre járunk is, akkor körültekinthetünk, megfontoltabbak lennénk. Tartalmasabban élnénk az életünket, amely szentebb volna mindennél, amit bármiféle földi tisztesség nyújthatna számunkra.

Tudatosítsuk, hogy Isten jelenlétében élünk, s így gondolataink, szavaink, minden tettünk nemes jellemről tesznek majd bizonyosságot. Ez legyen szívünk szava: „Lássátok, Isten jár itt!” Akkor életünk tiszta, jellemünk szeplőtlen lesz, és lélekben szüntelenül az Úrhoz emelkedünk. Ti azonban nem ezt az utat járjátok Battle Creekben. Tudtomra adták, hogy fájdalmas és ragályos betegség uralkodott el rajtatok, amelyből ha nem gyógyítjátok ki magatokat, lelki halált okoz.

Sokakat romlásba dönt a könnyű élet és az élvezetek kívánása. Nem tetszik nekik az egyszerűség. Szüntelenül menekülnek a próbák elől, amelyek pedig elkerülhetetlenek az Isten iránti hűség ösvényén haladva. Az élet kellemes oldala után áhítoznak. Sikeresek lehetnek e világon, de csak az örökkévaló dolgok elvesztése árán. Az élet fő célja, hogy Isten igaz szolgálóinak bizonyuljunk, akik kedvelik az igaz-

ság cselekvését, és gyűlölik a bűnt. Fogadjuk hát el hálásan azt a boldogságot és sikerességet, amely a kötelesség ösvényén adódik számunkra.

Akkor vagyunk a legerősebbek, amikor ismerjük és elismerjük gyengeségünket. Az a legnagyobb veszteség – amely Battle Creekben most bárkit érhet –, ha elveszítitek komoly, kitartó törekvéseteket, hogy helyesen cselekedjétek, és erőtetek, hogy ellenálljatok a kísértéseknek, avagy elveszítitek az igazság és a kötelességteljesítés elveibe vetett hiteket.

Senki ne hízelegjen magának azzal, hogy sikeres, csak akkor, ha megőrzi lelkiismeretének szeplőtlen-ségét, ha teljesen az igazságnak és Istennek szenteli magát. Haladjunk állhatatosan előre, sohase veszít-sük el reményünket vagy kedvünket a jótettek mezején, bármilyen próbák szorongatnak, bármekkora erkölcsi sötétség borít is el mindent körülöttünk. Meg kell tanulnunk a türelem, a hit és a kötelesség-szeretet leckéit. Fékezzük meg magunkat, tekint-

sünk Jézusra! Ez a kötelességünk minden napon. Az Úr soha nem hagyja el azt, aki bízuk Őbenne és a segítségét kéri. Csak annak homlokát ékesíti majd az élet koronája, aki győz a gonoszság elleni küzdelemben. Mindenkire komoly, magasztos, Istenért végzett munka vár, amíg él. Ahogyan Sátán hatalma növekszik, s megsokasodnak a csapdái, növekedni kell azok rátermettségének és éleslátásának, vezetői képességének, akikre Isten a nyáját bízta. Nemcsak a saját lelkünkért vár ránk tennivaló, hanem kötelességünk másokat is felrázni, hogy ők is törekedjenek az örök élet elérésére.

Rosszulesik látnom, testvéreim, hogy a világosságban járást elvető bűnös hanyagságok sötétséggel vett körül titeket. Lehet, hogy nem szándékosan nem ismeritek fel és nem engedelmeskedtek a világosságnak. A melengetett kételkedéseitek és hanyagságok az okai elvakultságotoknak, hogy már

a sötétség is világosság számotokra, a világosság pedig sötétség. Isten felszólított és újra felszólít, hogy fejlődjétek, amíg el nem éritek a tökéletességet.

A kereszténység a haladás vallása. Az Istentől áradó világosság teljes és elégséges, csak tartsunk igényt rá. Bármennyi áldást ad is az Úr, végtelen raktára van még azon felül is, kiapadhatatlan forrása, ahonnt meríthetünk. A hitelenség kigúnyolhatja és tagadhatja az örömhír szent követelményeit. A világiasság lelkülete

sokakat beszennyezhet, sőt némelyeket uralma alá is vonhat. Isten ügye – bár komoly erőfeszítéseknek és szüntelen áldozatoknak köszönhetően – végül mégis diadalmaskodni fog.

Az a parancs, hogy menjetek előre, végezzétek hűségesen egyéni kötelességeiteket, a többit pedig bízzátok Istenre. Ha arra haladunk, amerre Jézus vezet, akkor elérjük a célt, és osztozunk majd örömeiben. Ha viselni akarjuk a győzelem koronáját, ki kell vennünk részünket a küzdelemből is. Amint Jézusnak, nekünk is a szenvedés által kell tökéletessé válnunk. Ha Krisztusnak könnyű lett volna az élete, akkor veszély nélkül engedhetnénk a tunyaságnak. De mert élete telve volt lemondással, szenvedéssel és önfeláldozással, nekünk sem kell panaszkodni, ha részünk van ezekben. Ha a világ Világossága a vezetőnk, akkor biztonsággal járhatunk akár a legsötétebb ösvényen is.

(Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, V., A bizonyágtételek megvetése c. fejezetből)

NOVEMBER 2., KEDD

Vizsgáljuk meg magunkat!

Ha Jézus ma szemügyre veszi hitvalló követőinek állapotát, akkor hálátlanságot, alakoskodást, kétszínűséget, büszkeséget és hitehagyást lát. Krisztus az Olajfák hegyén mindazokért ontotta könnyeit, akik megátalkodottan és hálátlanul élnek. Előre látta, hogy sokan megvetik majd szeretetét, s lelkük templomából szentségtelen zsbivásárt csinálnak. Az emberek önzést, a pénz istenítését, rosszakaratot, irigységet, büszkeséget, szenvedélyeket táplálnak szívükben. Isten figyelmeztetéseit pedig elvetik és kinevetik, közömbösen bánnak követőivel, üres mesének tekintik szavukat.

Jézus könnyőre szel, de elengeditek a fületek mellett. Komoly figyelmeztetéseket küldött, de azokat is elvetettétek. Kérlek benneteket, akik régóta valljátok hitünket, s a külsőségekben még mindig tisztelitek Krisztust, hogy ne csaljátok meg magatokat! **Jézus csak a teljesen neki szentelt szívet becsüli meg. Csak a hűség értékes Isten szemében.** „Bárcsak felismernéd te is ezen a napon, ami békeségedre szolgál.” (Lk 19,42) Krisztus e percben személyesen hozzád szól, szánakozó gyengédséggel vágyakozva azok után, akik nem látják a rájuk leselkedő veszedelmet, akik nem szánják oda magukat Öneki.

Sokan gondolják úgy, hogy élnek, pedig lelki halottak. Ők mondják majd azon a napon: „Uram, Uram! Nem a te nevedben jövendöltünk? Nem a te nevedben üztünk ördögöt? Nem a te nevedben tettünk annyi csodat? És akkor kijelentem: Sohasem ismertelek titeket! Távozzatok tőlem, ti gonosztevők!” (Mt 7,22–23) „Jaj”-t mondanak ki ellenetek, ha addig vártok, addig marad rest a szívetek, amíg az igazság fénye kialszik, s az örök éjszaka sötétsége lesz az osztályrészetek. Ó, bárcsak megolvadna hideg, világias szívetek! Krisztus nemcsak könnyeit ontotta értetek, hanem a vérét is. Hát nem vezetnek benneteket mély aláztatra szeretetének ezek a megnyilvánulásai? A magunk kicsiny voltának belátása és aláztat szükséges ahhoz, hogy Isten elfogadjasson.

Akit Isten vezet, az elégedetlen lesz önmagával, mert Jézus Krisztus fénye ragyog rá, aki mint ember tökéletes volt. De akik szem elől veszítik Jézust, a példát, s a kellelénél többre becsülik magukat, azok ítéletre méltó hibákat fedeznek fel másokban, és ke-

gyetlenek, gyanakvók, becsmérlők lesznek, hogy ez-zel is ömragukat tolják előtérbe.

Amikor az Úr legutóbb elém tárta az eseteket, tudomásomra adta, hogy nem becsülitek meg a nektek adott világosságot. Felszólított, hogy félreérthetetlenül szóljak hozzátok a nevében, mert feltámadt ellenetek a haragja. Így szólt hozzám: Istentől kaptad küldetésedet. Bár sokan nem hallgatnak majd rád, mert nem akarják hallani a nagy Tanító hangját, s bár sokan nem javulnak meg, mert igazak a saját szemükben, mégis közöld velük a rád bízott feddéseket, akár hallgatnak rá, akár nem.

Az Úr bizonyágtételét hozom nektek. Aki hajlandó megjavulni, meghallja az Ő hangját. Akiket azonban az ellenség félrevezet, azok most nem akarnak a világossághoz járulni, nehogy megrója tetteiket. Sokan nem ismerték fel az Úr kezét és jelenlétét. Nem tudták, hogy Ő az. Isten mégis mindig kegyelmes, hajlandó megbocsátani, ha valaki bűnbánattal és hittel fordul hozzá. Így szól az Úr: „Maguk sem tudják, miben botlanak meg. Nem engedelmeskednek Isten szavának, hanem a saját belátásuk szerint élnek, a saját fejük után mennek. Kétegy és hitelenség foglalta el a hit helyét. Elhagytak engem.”

Tudtomra adták, hogy az anyák és apák eltávolodtak az egyenes úttól, és elhanyagolják az örömhír átadásának szent hivatását. Az Úr intette őket, hogy ne szennyezzék be magukat a világ szokásainak és elveinek elfogadásával. Krisztus ingyen és bőségesen akarta nekik adni kegyelme gazdagságát, de méltatlannak bizonyultak.

Sokan hajlanak a hiúságra. Aki azt képzei, hogy hiányt pótol Isten művében a képessége, az túlbecsüli a szerepét, s „a gyülekezet oszlopaként” túl nagyra tartja magát. Amit Istennek tetsző módon elvégezhetett volna, olyan emberre hagyja, akit magánál tehetségtelenebbnek tart. Emlegeti a magasztosabb hivatást, hogy fénylenie kell az emberek előtt. Mégis, ahelyett, hogy az irgalom, szelídség, aláztatosság, kedvesség, gyengédség és szeretet ragyogna át az életén, csak önzés és saját fontosságának tudata bukkan elő mindenünnen.

Krisztus lelkületének kell uralnia jellemünket és viselkedésünket, olyannyira, hogy mindig áldás, bátorítás legyünk mások számára. Gondolatainknak, szavainknak és tetteinknek mindig arról kell tanús-

kodniuk, hogy Istentől születünk, és Krisztus békéje uralkodik a szívünkben. Ezzel szépséges ragyogást árasztunk magunk körül. Erről szól a Megváltó, amikor int, hogy fényljk a világosságunk az emberek előtt. Így ragyogó, mennybe vezető ösvényt hagyunk magunk után. A Krisztussal közösségben élő emberek így az igazság hatásosabb hirdetői lehetnek, mint a szószékről elhangzó legkitűnőbb szónoklat, amelyből hiányzik a Lélek olaja. A fényesség azon hordozói világítanak a legtisztább ragyogással, akik a legkevésbé élnek a saját világosságuk tudatában, mint ahogyan a legszerényebb virágok a legillatosabbak.

Népünk veszélyes hibákat követ el. Nem dicsérhetünk senkit anélkül, hogy ne lennénk komolyan ártalmára. Akik ilyet tesznek, csalódní fognak: túlságosan bíznak az esendő emberben, s nem eléggé Istenben, aki pedig sohasem téved. Az a mohó kíván-

ság, hogy emberekre tereljük a nagyközönség figyelmét, nem más, mint az Istentől való eltávozás és a világgal való barátság jele. Ez a lelkiület jellemzi korunkat. Azt bizonyítja, hogy nem Jézus gondolatvilága él a hívőkben, elhatalmasodott rajtuk a lelki vakság és a lelki nyomor. Az eltorzult gondolkodású emberek Jézus helyett gyakran emberi mértéket vesznek alapul, ami nem tudatosítja bennük semmisségüket. Emiatt becsülik nagyra képességeiket és adottságaikat. Népünk soraiban lábra kapott az emberi eszközök bálványozása. Feltétlenül meg kell hálnia az énünknek, és fenn kell tartanunk az alázatos, gyermeki hitet. Isten népe eltávolodott az egyenességtől, s nem Istent ismerik el erejük forrásaként, ezért gyengék és erőtlének.

(Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V., A bizonyságtételek megvetése c. fejezetből)

NOVEMBER 3., SZERDA

A ránk leselkedő veszélyek

Tudtomra adták, hogy a világi lelkiület gyors ütemben erjeszti a gyülekezetet. Isten népe ugyanazt az ösvényt járja, amelyen a régi Izrael járt. Ugyanúgy eltávolodott szent hivatásától. A hitetlenekkel való egyetértés az Úr rosszallását váltotta ki. A gyülekezet tagjai nem ismerik fel, ami a békességükre szolgál. Mivel hanyagok a világosság követésében, kedvezőtlenebb helyzetbe kerültek, mint a zsidók, akikre Jézus kimondta a szomorú ítéletet.

Tudtomra adták, hogy népünk, amint egyre távolodik Istentől, egyre kevésbé hisz a bizonyságtételekben is. **Kevesen tudják** azonban, **mi vár a gyülekezetre**. Láttam, hogy most még Isten hosszútűrése idején élünk, de senki sem tudja, meddig tart ez az idő. Senki sem tudja, mekkora kegyelemmel van az Úr irántunk. Alig néhányan szolgálják odaadón Istent. Akár a viharos éjszakán a csillagok, csak kevés ragyog itt-ott a felhők között.

Sokan önelégülten hallgatják ugyan Isten beszédéből az igazságokat, lelkileg azonban halottak, bár élőknek mondják magukat. Évek óta élnek a közösségünkben, de mintha egyre kevésbé becsülnék meg a kijelentett igazságot. Nem éheznek és nem szomjaznak az igazság cselekedeteit. Nem vágynak a lelki, az isteni dolgok után. Egyetértenek ugyan az igazsággal, mégsem szenteli meg őket. Sem Isten szava, sem

Isten Lelkének bizonyságtétele nem hat rájuk tartósan. Pedig pontosan a megvetett világosság, a kiváltságai és lehetőségeik szerint ítélik majd meg őket. Sokan hirdetik másoknak az igazságot, magukban azonban bűnöket melengetnek. Isten Lelkének kérései, ígéjének gazdag és bőséges ígéretei, a bálványimádás és engedetlenség ellen szóló figyelmeztetései – mindez nem olvasztja meg a világ szeretete miatt megkeményedett szívet.

Népünk soraiban sokan langyosak. Meghallgatják ugyan Krisztus szavát, de mégsem cselekszik. Ha nem változnak meg, Jézus elveti majd őket. Sokaknak nagy világosság, komoly lehetőségek, s minden lehetséges lelki előny jutott osztályrészüln, mégis egyazon lélegzettel dicsőítik Krisztust és a világot. Meghajolnak Isten előtt, de a pénz bálványa előtt is. A világ gyermekeivel vigadnak, mégis azt tartják magukról, hogy Krisztus gyermekeivel együtt boldogok. Szeretnék, ha Krisztus lenne a Megváltójuk, de nem hordozzák a keresztyét, nem veszik fel igáját. Az Úr legyen irgalmas hozzájuk, mert ha továbbra is ezen az úton járnak, csak rossz jövődölhető felőlük.

Isten hosszútűrésének célja van, de ti semmissé teszitek azt. Olyan állapotokat enged meg, amelyeket később szívesen látnátok megszüntetve, de akkor már késő lesz. Isten megparancsolta Elizeusnak,

hogy kenje fel a kegyetlen és csalárd Hazáelt Szíria királyává, hogy a bálványimádó Izrael ostora legyen. Ki tudja, nem ad-e át titeket is kedvelt csalásaitoknak? **Ki tudja, talán a mai hűséges, szilárd és igaz igehirdetők az utolsók, akik még felajánlják hálátlan gyülekezeteinknek a béke örömhírét!** Lehet, hogy a pusztítók máris nevelkednek Sátán keze alatt, és csak a kevés maradék zászlóvivő távozására várnak, hogy elfoglalják helyüket, s a hamis próféta hangján kiáltsák: „Békesség, békesség!”, noha az Úr nem hirdetett békét. Ritkán sírok, de most megtelt a szemem könnyel – cseppjei a papírra hullanak. Nincs kizárva, hogy rövidesen megszűnik köztünk a próféta, s a hang, amely felrázta népünket, nem háborgatja többé szunnyadását.

Amikor Isten elvégzi különleges művét a Földön, s a megszentelt kezek nem hordozzák többé a frigidát, akkor jaj lesz népünknek. Bárcsak felismernéd te is, legalább ezen a napon, ami a békességre szolgál! Ó, bárcsak népünk teljes erejével bűnbánatot tartana, mint Ninive, és teljes szívükkel hinnének, hogy az Úr elfordítsa tőlük tüzes haragját!

Fájdalom és gyötrellem tölt el, amikor látom, hogy a szülők a világhoz szabják magukat, s ezekben a

rendkívüli időkben megengedik gyermekeiknek, hogy a világhoz igazodjanak. Rémület tölt el, amikor tudomásomra juttatják, hogy a fiatalok, még a gyermekek is mennyire erkölcsstelenek. A szülők nem is tudják, hogy titkos bűn pusztítja és törli el gyermekeikben Isten képmását. Olyan bűnök vannak bennük, amelyek a szodomitákat jellemezték. A szülők felelősek ezért, mivel nem nevelték gyermekeiket Isten szeretetére, és arra, hogy engedelmeskedjenek neki. Nem fékeztek meg kicsinyeiket, és nem tanították őket kitartóan az Úr útjára. Megengedték nekik, hogy természetük szerint járjanak, és világiakkal barátkozzanak. Ezek a világi áramlatok lerontják a szülők tanítását, tekintélyét, és többnyire az ügynevezett műveltebb körökben lelhető fel. Öltözködésükkel, időtöltéseikkel Krisztussal ellenkező légkört teremtenek maguk körül.

Egyedüli biztonságunk, ha Isten választott népeként elkülönülünk. Egy jottányit se engedjünk e romlott kor szokásainak, hanem legyünk erkölcsileg függetlenek, ne alkudjunk meg a romlottsággal és bálványimádással.

(Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V., A bizonyságtételek megvetése c. fejezetből)

NOVEMBER 4., CSÜTÖRTÖK

Aki áll, meglássa, hogy el ne essék!

Ha mindaz, ami istenfélő életnek látszik, a valóságban is az lenne, s ha mindazok, akik állítólag a jelenvaló igazságot hirdetik a világnak, valóban az igazság mellett szólnának, nem ellene, és ha ők valóban Isten emberei lennének, akiket az Ő Lelke vezet, akkor szívderítő látvány tárulna elének az uralkodó erkölcsi sötétség közepette. **Az Antikrisztus ma szilárdabban ül trónján, mint valaha.** Jogosan mondhatjuk: Jöjj, segíts, Uram, az igazak eltűnnek, az emberek közt megszűnt a hűség!

Tudom, hogy sokan nagyon kedvelik a mostani állapotot. Ezeket a kényelemszerető embereket el fogja nyelni az általános romlás. Mégse essünk kétségbe. **Szeretjük ugyan azt gondolni, hogy ahol nincs megbízható igehirdető, ott megbízható keresztyén**

sincs, ez azonban nem fedi a valóságot. Isten megígérte, hogy ha a pásztorok nem állják meg a helyüket, Ő veszi át a nyáj vezetését. Isten sohasem tette a nyáját teljesen függővé az emberi eszközöktől. De sebesen közeledik a gyülekezet megtisztulásának napja, s Istennek mégis lesz tiszta és igaz népe. A rövidesen bekövetkező alapos rostálásban majd jobban lemérhetjük Isten erejét. A jelek arra mutatnak, hogy közel az idő, amikor az Úr nyilvánvalóvá teszi, hogy kezében a szórólápat, s kitakarítja szérűjét.

Gyorsan közeledik az idő, amikor nagy lesz a bizonytalanság és a fejetlenség. Sátán angyalruhába öltözik, hogy ha lehetséges, tévedésbe ejtse még a választottakat is. Sok isten lesz majd és sok úr. Fújni fog a tanítás mindenféle szele. Akkor nem

azok lesznek a vezetőink, akik többre becsülik az áltudományokat. Nem azok állnak majd soraink élén, akik a műveltségben, a pallérozott értelemben és a tehetségben bíztak, s nem tartottak lépést a világossággal.

Akik megbízhatatlanok voltak, azokra nem bízák rá többé a nyáját. Kevés „kiváló” ember vesz majd részt az utolsó, komoly munkában. Mivel önhittek és függetlenítik magukat Istentől, az Úr nem tudja felhasználni őket. Vannak az Úrnak megbízható szolgálói, akik a rostálás idején jelennek meg. Akadnak értékes emberek, akiket most nem látunk ugyan, mégsem hajtottak térdet a Baálnak. Bár nekik nem jutott akkora világosság, amely rátok összpontosult, azonban lehet, hogy nem túl vonzó külsejük alól előtűnik majd a valódi keresztény jellem tiszta ragyogása. Nézegethetjük az eget, amikor nappal van, mégsem látjuk a csillagokat, pedig ott vannak az égen. Éjjel azonban jól látható valódi ragyogásuk.

Nincs messze az idő, amikor minden embernek szembe kell néznie a megpróbáltatással. Ránk akarják majd erőszakolni a fenevad bélyegét. Akik lépten-nyomon beadják derekukat a világ követelményeinek, és a világi szokásokhoz szabják magukat, azok könnyebben behódolnak a földi hatalmaknak, mintsem hogy kitegyék magukat a gúnynak, sértegetésnek, a börtönnel és halállal való fenyegetésnek. Küzdelem dúl majd Isten és az emberek parancsai között, s ekkor különítik el a gyülekezetekben az aranyat a salaktól. Világosan meg lehet majd különböztetni a valódi istenfélelmet a látszattól és a hamisítványtól. Sok, ragyogásáért nagyra tartott csillag fog kihunyini a sötétben. Polyvafelhőket hord majd a szél még onnan is, ahol mi csak tiszta búzát látunk. Mindazok, akik magukra öltik ugyan a szenthely díszzeit, de nem öltöznak Krisztus igazságos tetteibe, szégyenteljes mezítelenségükben mutatkoznak majd meg.

Amikor kivágják a meddő fákat, hogy ne foglalják a helyet, amikor a hamis atyafiak sokaságát meg tudjuk különböztetni az igazaktól, akkor előtűnnek az elrejtettek, és dicsérettel sorakoznak fel Krisztus lobogója alá. Akik addig félénkek voltak, és nem bíztak önmagukban, akkor majd nyíltan Krisztus és igazsága mellé állnak. A gyülekezet addig leggyengébb és legtétovázóbb tagja olyan lesz, mint Dávid – tette kész, bátor és határozott. Minél sűrűbb lesz Isten népének éjjele, annál ragyogóbbak lesznek a csillagok. Bár Sátán dühödten üldözi majd a hűségeseket, Jézus segítségével diadalmaskodni fognak. Akkor majd szép lesz Krisztus egyháza, mint a

telihold, világos, mint a nap, és félelmetes, mint a zászlós tábor.

Akkor majd kikel az igazság magva, amelyet most az evangélium hirdetői nagy igyekezettel vetnek. Felnövekedik és gyümölcsöt terem. Olyan emberek fogadják majd el az igazságot, akik elviselik a megpróbáltatásokat, és dicsőítik Istent, amiért részt vehetnek Jézus szenvedéseiben. „A világban üldözést szenvedtek, de bízzatok, én legyőztem a világot.” (Jn 16,33) Amikor a félelmetes csapás végigsújt a Földön, amikor a szórólapát tisztogatja az Úr szérűjét, akkor Isten lesz népének segítője. A világ magasra emelheti Sátán diadaljéveit, mégsem rémíti meg a tiszta és szent emberek hitét.

Illés az eke mellől hívta el Elizeust, majd a köpenyét vetette rá, hogy föl-szentelje. Nagy tudású és magas állású embereknek ajánlották fel ezt a fontos és komoly munkát. Ha kicsinyek lettek volna a saját szemükben és teljesen az Úrban bíznak, akkor azzal tisztelte volna meg őket, hogy diadalmasan vigyék zászlóit a győzelemre. Azonban eltávolodtak Istentől, enged-

tek a világ szokásainak, ezért az Úr elvetette őket. Sokan nagyra tartják a tudományt, de szem elől tévesztik a tudomány Istenét. Nem így volt ez a gyülekezettel a kezdeti, romlatlan napokban.

Isten úgy fog munkálkodni napjainkban, ahogyan kevesen feltételezik. Olyan embereket nevel majd, akiket Lelke tanít és magasztal fel, nem pedig a tudományos intézetek oktatása. Nem szabad megvetnünk vagy elítélnünk ezeket a lehetőségeket. Isten nyilvánvalóvá teszi majd, hogy nem függ az önhitt halandóktól.

Kevés közöttünk a megszentelt életű ember. Kevesen harcoltak és győztek az önzésükkel vívott tusaiban. Az igazi megtérés a gondolkodásmód és az indítékok teljes megváltozása, valóságos elkülönülés a világi kapcsolatoktól, eltávozás és visszahúzódás a gondolatainkat, nézeteinket uralni akaró hatalom lelki légkörétől. Az elválás fájdalmat és keserűséget vált ki mindkét félből. Erről az ellenségeskedésről jelentette ki Jézus, hogy megjelenésével váltja ki a földön. A megtért ember azonban szüntelenül vágyva várja, hogy barátai mindent elhagyjanak Krisztusért, mert tudja, hogy ha nem teszik, végleg el kell válniuk. Az igazi keresztény nem lehet könnyelmű és komolytalan, amíg hitetlen barátaival van. Túl nagy ehhez az emberek értéke, akikért Krisztus meghalt.

(Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V., A bizonyságtételek megvetése c. fejezetből)

NOVEMBER 5., PÉNTEK

Kövessetek engem, és azt művelem, hogy embereket halásszatok!

Mindenki mutassa meg Isten iránti hűségét azáltal, hogy bölcsen használja talentumait, nemcsak az anyagiak terén, de minden más áldásban is, amely segíti Isten országának építését. Sátán latba vet minden elképzelhető eszközt, hogy megakadályozza az igazság eljutását azokhoz, akiket eltemettek a tévedéseik, de a figyelmeztetés és hívás hangjának mégis el kell érnie hozzájuk. Kevesen végzik majd a munkát. Ezreknek kellene olyan buzgón dolgozniuk, mint ennek a kevés embernek. **Isten sohasem tervezte, hogy a gyülekezet tagjai ne vegyenek részt a munkában.** „Menjetelek, dolgozzatok a szőlőmben” – ez a Mester parancsa minden követőjéhez (Mt 21,28). Ameddig meg nem tért emberek élnek e világon, mindaddig a legtevékenyebben, a legbuzgóbban, a legnagyobb lelkesedéssel kell dolgoznunk a megmentésükért. Akiknek világosság adatott, világosítsák fel azokat, akik a sötétségben vesztegelnek. Ha a gyülekezet tagjai nem dolgoznak, ezzel csak azt bizonyítják, hogy nincsenek élő kapcsolatban Istennel. Nevüket feljegyzik mint rest szolgálókat.

Nem látjátok, miért nincs több lelkeség a gyülekezeteinkben? Mert nem vagytok Krisztus munkatársai. Isten mindenkinek kiszabta a feladatát – szolgáljuk Őt teljes szívvel, s akkor majd megtanít, milyen munkára vagyunk a legalkalmasabbak, és hogyan dolgozzunk. De **senki ne kezdjen dolgozni másoktól függetlenül**, hogy új elméleteket hirdessen. **A munkások álljanak összhangban az igazsággal és testvéreikkel.** Tanácskozzanak és dolgozzanak együtt. Azonban ne gondolják, hogy minden lépésnél várniuk kell, és a magasabb tisztséget viselőktől kérdezniük, vajon megtehetik-e ezt vagy amazt. Ne emberektől várjátok az irányítást, hanem Istentől!

A munkát, amelyet a gyülekezet elmulaszt a béke és jólét idején, rettenetes válságban kell majd elvégeznie, a legcsüggesztőbb és legijesztőbb körülmények között. A figyelmeztetést, amelyet a világhoz való alkalmazkodás elhallgattatott és visszatartott, a hit ellenségeinek leghevesebb támadásai közepette kell majd továbbadni. Ekkor a gyülekezet felületes, maradi tagjai, akik egyre inkább akadályozták a munkát, megtagadják a hitet, és Isten ügyének esküdt ellenségei oldalára állnak, ahová már régóta húzott a szívük. Ezek a hitehagyók a legkeserűbb ellenséggé lesznek, és mindent elkövetnek, hogy elnyomják régi testvéreiket, ártsanak nekik, és felháborodást szítsanak ellenük. Ez az idő közvetlenül előttünk áll. **Isten egyenként próbára teszi a gyülekezet tagjait.** Olyan körülmények közé kerülnek majd, ahol kénytelenek bizonyosságot tenni az igazságról. Sokakat tanácsok és bíróságok előtt szólítanak majd beszédre, talán külön-külön, magukra hagyatva. Előzőleg elmulasztották megszerezni azt a tapasztalatot, amely segített volna nekik a kényszerhelyzetben, és lelkiismeret-furdalás gyöttri majd őket az elpazarolt lehetőségek miatt.

Testvéreim, könyörögve kérek titeket, gondolkodjatok! Mindegyikőtökre munka vár. Hűtlenségek és hanyagságok a mennyei könyvekben ellentek szól. Legyengítettétek magatokat, elpazaroltátok képességeiteket. Hiányzik belőletek a jártasság és a teherbíró képesség, amely pedig a tiétek lehetne. Sürgetlek, hogy ébredjete fel, mielőtt késő lenne! Ne halogassátok tovább, nappalotok csaknem véget ér. Mégis, míg Krisztus vére esdekel értünk, bocsánatot nyerhetünk. Vessétek latba lelketek minden erejét! Buzgón használjátok fel a nappal néhány utolsó óráját, Istenért és embertársaitokért.

Szívem a legmélyéig felzaklatott. Nem találok szavakat, hogy kifejezzem gondolataimat, amikor a veszendő lelkekért könyörgök. Vajon hiába a kérések? Krisztus követeként szeretnék biztatni benneteket, dolgozzatok, mint eddig még soha! Kötelességeiteket nem háríthatjátok másra. **Senki, csak te magad végezheted el feladatodat.** Ha elrejtéd világoosságodat, hanyagságod miatt valaki a sötétben marad.

Az örökkévalóság küszöbén állunk. A függöny felemelkedni készül. Mit teszünk, mire gondolunk mi, akik ezt az ünnepélyes, felelős helyet foglaljuk el, amikor ragaszkodunk az önző kényelemszeretethez, míg körülöttünk lelkek rohannak vesztükbe? Hát teljesen megkeményedett a szívünk? Talán nem érezzük vagy nem értjük, hogy munka vár ránk? Testvéreim, azokhoz tartoztok, akiknek van szemük, de nem látnak, van fülük, de nem hallanak? Hiába adta volna nektek Isten az Ő akaratának ismeretét? Hiába küld figyelmeztetést figyelmeztetés után? Hisztek-e az örök igazság kijelentéseiben? Hiszitek-e, hogy mi következik hamarosan e világra? Hiszitek-e, hogy Isten ítéletének órája nemsokára elérkezik? És mégis képesek vagytok jólétnél, lustán, gondtalanul, az élvezet szerelmeseiként vesztegelni?

Nem annak van most az ideje, hogy figyelmeztetéseket a világ szeretete és kincseinek megszerzése kösse le. Nincs messze az az idő, amikor – akár az első tanítványok – kénytelenek leszünk elhagyni a magányos helyeken menedéket keresni.

A júdeai keresztényeknek Jeruzsálem ostroma volt a jel a menekülésre. Így szolgál majd figyelmeztetésül nekünk az, amikor nemzetünk hatalmát a pápaság vasárnapjának kényszerítésére használják fel. Ekkor érkezik el az az idő, amikor el kell hagynunk a nagyvárosokat, és felkészüljünk a kisebb városok elhagyására, hogy a hegyek közé, eldugott helyekre vonuljunk vissza.

Most pedig, költséges lakások keresése helyett arra készüljünk inkább, hogy jobb, mennyei hazába költözzünk. Ahelyett, hogy önzésünk kielégítésére fordítanánk jövedelmünket, tanuljunk meg takarékoskodni. Isten dicsőségére úgy használtsunk

minden tőle kapott talentumot, hogy figyelmeztetjük a világot. Isten kötelességeket ró a nagyvárosokban élő munkatársaira: el kell tartanunk misszionáriusainkat, újabb misszióállomásokat kell nyitnunk, jókora kiadásokat kell vállalnunk, hogy folytathassuk e munkát. Gyülekezeti helyiségekre van szükség, ahol az embereknek a jelenvaló igazságról beszélhetünk. Isten pontosan ezzel a céllal bízott anyagi javakat a szolgálóira. Ne kösd le tulajdonodat világi vállalkozásokba, mert Isten ügye megsínyli a hiányt. Helyezd el javaidat ott, ahol az emberek javára fordíthatod. Küldd kincseidet magad előtt a mennybe!

Naponta ítélet előtt álló férfiakkal és nőkkel találkozunk. Minden nap meghatározó lehet valaki számára, olyan elhatározásra juthat, amely eldönti sorsát. Hogyan hat példánk ezekre az útítársakra? Milyen erőfeszítéseket tettünk azért, hogy Krisztushoz vezessük őket?

Amilyen a próbaidő alatt neveljük magunkat, olyannak kell megmaradnunk az örökkévalóságra. A halálban ugyan porrá lesz a testünk, de ez mit sem változtat a jellemünkön. Jézus eljövetele nem változtatja meg, csak rögzíti jellemünket az örökkévalóságra, megmásíthatatlanul.

Ismét kérem a gyülekezet tagjait, hogy legyenek keresztények – Krisztushoz hasonlóak. Jézus másokért fáradozott, nem önmagáért. Megmenteni és megáldani jött a veszendőket. Ha keresztény vagy, követed a példáját. Ő fektette le az alapokat, mi pedig építőtársai vagyunk. Kérdés, hogy milyen anyagot hordunk ezekre az alapokra? „Mindenkinek a

munkája nyilvánvaló lesz, mert az a nap megmutatja majd, mert tűz által jelenik meg, és tűzpróbára teszi minden ember munkáját.” (1Kor 3,13) Ha minden erődöt és tehetségedet világi dolgokra fordítod, akkor életművedet a széna és pozdorja jelképezi, amelyet megemészt az utolsó nap tüze. De ha önzetelenül Krisztusért és az eljövendő életért tevékenykedsz, akkor aranyat, ezüstöt és drágakövet gyűjtesz, amelyek elpusztíthatatlanok.

(Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V., Az egyház a világ világoossága c. fejezetből)

„Amíg meg nem tért emberek élnek e világon, mindaddig a legtevékenyebben, a legbuzgóbban, a legnagyobb lelkesedéssel kell dolgoznunk a megmentésükért. Ha a gyülekezet tagjai nem dolgoznak, ezzel csak azt bizonyítják, hogy nincsenek élő kapcsolatban Istennel. Isten mindenkinek kiszabta a feladatát – szolgáljuk Őt teljes szívvel, s akkor majd megtanít, milyen munkára vagyunk a legalkalmasabbak, és hogyan dolgozzunk.

NOVEMBER 6., SZOMBAT

Ki tartja fenn a köteleket?

1868 augusztusában Battle Creekben tartózkodva azt álmodtam, hogy jókora tömegben vagyok. A tömeg egy része utazásra készült. Színültig megrakott szekerekkel indultunk útra. Amint haladtunk, az út emelkedni látszott. Az egyik oldalán mély szakadék tátongott, a másikon pedig sima fehér fal nyúlt a magasba, mintha beváltak volna.

Továbbhaladva az út egyre keskenyebb és meredekebb lett. Egyes helyeken annyira összeszűkül, hogy beláttuk, lehetetlen kocsikon utaznunk tovább. Kifogtuk a lovakat, a poggyász egy részét átrakva a lovakra, lóháton folytattuk az utat. Az ösvény még keskenyebb lett. Kénytelenek voltunk a falhoz simulni, nehogy a mély szakadékba zuhanjunk. A lovakra rakott málha azonban a szakadék felé taszított minket. Attól tartottunk, hogy a mélybe bukunk és összezúzzuk magunkat a sziklákön. Levágtuk hát lovainkról a málhát, ami aztán a mélybe hullott. Lóháton folytattuk utunkat, olykor halálra rémülve a keskenyebb helyeken, hogy elveszítjük az egyensúlyt, s a mélybe zuhanunk. Ilyenkor mintha valaki kantáron fogta volna a lovakat. **Mintha átvezettek volna a veszélyes szakaszon.**

Amint az ösvény tovább szűkül, úgy határozunk, hogy veszélyes lenne a további lovaglás, ezért hátrahagytuk a lovakat, s gyalog, libasorban folytattuk az utat, egymás lábnyomába lépkedve. Itt vékony kötelek lógtak a hófehér fal tetejéről. Ezeket megragadtuk, hogy segítsenek megtartani egyensúlyunkat. Ahogy továbbhaladtunk, a kötelek is velünk jöttek. Végül az ösvény annyira keskeny lett, hogy biztonságosabbnak véltük, ha mezítláb folytatjuk az utat. Kis ideig így haladtunk. Rövidesen jobbnak láttuk, ha harisnya nélkül megyünk tovább. **Ekkor azokra gondoltunk, akik nem szoktatták magukat a nehézségekhez. Hol lehetnek most?** Nem láttuk őket a csoportban. Minden változásnál néhányan hátramaradtak, s csak azok folytatták az utat, akik már előbb megszokták a nélkülözéseket. Az úton kiállt nehézségek csak serkentették őket, hogy haladjanak előre.

Egyre növekedett a veszély, hogy lezuhanunk az ösvényről. Bár szorosan a falhoz simultunk, mégsem találtunk biztos támaszt a lábunknak. Ettől kezdve csaknem teljes súlyunkkal a kötelekre nehézked-

tünk. Megértettük: **Fentről tartanak minket!** A keskeny ösvényen haladó egész csoport ezt ismételtgette. Megremegtünk, amikor a mélységből hangos jókedv és tivornyázás hangjai ütötték meg a fülünket. Hallottuk a káromkodást, az ocsmány tréfát, az alantas, gyalázatos nótázást. Fülünkbe zengett az induló és a tánczene hangja. Hallottuk a zeneszerszámok hangját, a harsogó hahotázást, amint átkozódással, keserű zokogással vegyült, s csak még eltökéltebben igyekeztünk fennmaradni a keskeny, nehezen járható ösvényen. Most már szinte mindig teljes súlyunkkal a köteleken csüngtünk.

Észrevettem, hogy a szép fehér falon vérfoltok virítanak. Bántotta a szememet, hogy így elcsúfítva látam a falat. Azonban ez az érzés nyomban el is tűnt. Rájöttem, hogy ez nem is lehetne másképp. Mert **akik utánunk jönnek, látni fogják, hogy mások is végigjárták már a keskeny, nehéz utat előttük.** Megértik, hogy ha mások előttük haladtak itt, ők is képesek rá, s amikor vér serken a lábukból, nem csüggednek el, hanem amint látják a falon a vérnyomokat, tudni fogják, hogy mások is elviselték ezt a fájdalmat.

Végül széles hasadékhoz értünk, ahol ösvényünk véget ért. Nem volt már semmi, ami irányítaná lábunkat, semmi, amire léphettünk volna. Teljesen a kötelekre kellett hagyatkoznunk, amelyek addig egyre vastagodtak, míg derékvastagságúvá nőttek. Itt egy ideig tanácstalanná váltunk, és elcsüggedtünk. Félnék suttogással kérdeztük egymást: Mi tartja fenn a köteleket? Férjem közvetlenül előttem haladt. Kövér izzadságcseppek peregtek arcáról, nyak- és homlokerei kétszer olyan vastagok voltak, mint azelőtt, és elfojtott, kínos nyöszörgés hangzott ajkáról. Az én arcomról is csurgott a verejték, és olyan gyötrelmen mentem át, mint még soha. Félelmetes tusa állt előttünk. Ha itt csődöt mondunk, hiába viseltük el az út nélkülözéseit.

Előttünk, a hasadék szemközti oldalán szép zöld pázsit terült el. Bár napot nem láttam, mégis ragyogó, selymes, színaranyhoz, ezüsthöz hasonló fénysugarak árasztották el a pázsitot. Életem folyamán semmit sem láttam, ami e mező szépségéhez és dicsőségéhez fogható lett volna. Elérjük-e a célt? Ha a kötél elszakad, menthetetlenül elveszünk. Újra felhangzott a kérdés: Ki tartja fenn a köteleket? Pilla-

natra haboztunk, hogy megkockáztassuk-e, majd beláttuk: **Egyedüli reménységünk, ha teljesen a kötélre hagyatkozunk!** Ez volt a támaszunk végig a nehéz úton. Most sem fog cserbenhagyni bennünket. Mégis tovább tétováztunk és gyötrődtünk. Akkor elhangzott a mondat: Isten tartja a kötelet. Nincs mitől rettegnünk. A mögöttünk jövők is elismételték e szavakat, s hozzáfűzték: Isten nem hagy cserben. Hisz eddig is biztos kézzel hordozott.

Ekkor férjem átlendítette magát a félelmetes hasadékon túl fekvő, gyönyörű rétre. Én is azon nyom-

ban követtem. És milyen megkönnyebbülést és Isten iránti hálát éreztem! Hangokat hallottam, amint diadalmasan magasztalták Istent. Boldog voltam, tökéletesen boldog. Fölbredtem és éreztem, hogy minden idegszálam reszket a nehéz útszakaszon elviselt aggodalom miatt. Az álomhoz nem kell magyarázat. Olyan mély benyomást tett rám, hogy valószínűleg minden mozzanata élénken megmarad bennem, míg lesz emlékezetem.

(Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, II., Jelentőségteljes álom c. fejezet)

IMAHETI FELOLVASÁSOK GYERMEKEKNEK

Miben követheted Jézust?

Jézus azért jött a gyermekek, fiatalok és felnőttek közé Földünkre, hogy megmutassa a boldog és szabad élet útját. Amikor valaki bajba került, és segítséget kért Tőle, azonnal cselekedett. Ha te lettél volna szomorú, bizonyára megtanított volna arra, hogyan lehetsz boldogabb, hogyan szerezhetsz örömet másoknak. Megváltónkat szelídség, őszinteség, figyelmesség, együttérzés, segítőkészség és igazságosság jellemezte. A felsorolt jellemtulajdonságokat szívből jövő szeretettel gyakorolta.

Jézus hív bennünket, hogy kövessük Őt ezekben a jellemtulajdonságokban. Ez egyedül nem sikerülhet, hiszen önzőnek születünk: az a legfontosabb mindannyiunk számára, hogy bennünket szeressenek, velünk legyenek szelídek, őszinték, figyelmesek, együtt érzőek és igazságosak. Jézus sem a saját erejéből szerette azokat, akik sokszor bántották. Imádságban kérte Atyját, hogy szeretetével igazi békességet, nyugalmat és boldogságot árasztasson maga körül.

Legyen az előttünk álló hét olyan, mint egy ösvény, amelynek pihenőállomásain megállunk. Ellenőrizzük, hol tartunk a krisztusi tulajdonságok megszerzésében! Így megláthatjuk, miben kell változunk. Azután kérjük Urunkat, hogy tegyen valódi követőivé. Így lehetünk áldássá a környezetünk számára.

Október 30., szombat

KÖVESSETEK ENGEM A SZELÍDSÉGBEN!

„Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a lelketeknek.” (Máté 11,29)

*Milyen a szelíd ember?
Könnyű szelídek maradni, amikor bosszantanak?
Hogyan lehet a szelídséget megtanulni és gyakorolni?*

Olvasd el Lukács evangéliuma 18,15–17. verseit!
*Kiket hoztak Jézus elé?
Hogyan fogadták a tanítványok az édesanyákat?
Miért dorgálták meg őket?
Miért gondolkodott a Megváltó másképpen, mint a tanítványok?*

Hogyan éreznéd magad akkor, ha levelet kapnál, de a hozzád épp vendégségbe érkezett barátod durván elzavarná a postást? Milyen gondolatokkal távozna

a postás? Mit tennél ilyen helyzetben? Leszidná a barátodat, vagy rögtön a postás után szaladnál? Elnézést kérnél illetlen viselkedéséért, és elkérné a várva várt levelet? Ehhez a vendéghez volt hasonló a tanítványok szeretetlen magatartása. Megbántották Jézust, de az édesanyákat is.

Krisztus rendkívüli személy volt, sokan szerették volna Őt közelről megismerni. Anyák, gyermekek és fiatalok is. Olyan melegséget, őszinte szeretetet és nyugalmat sugárzott, amelyet senki másnál nem tapasztaltak. Az édesanyák azért vitték hozzá kicsinyeiket, hogy a Mester áldja meg életüket.

Jézus szerette az embereket, mindenki közeledésének örült. Szeretettel tekintett a közeledő kis csoportra. Tudta, mire vágyakoznak az anyák. Szeretett volna áldást adni a kisgyermeknek, és fájt neki tanítványai elutasító magatartása. Látta, mennyire rosszul esett az anyáknak is ez a kemény elutasítás.

Jézus a tanítványok durvaságát szelíden kezelte, nem bosszankodott. Így szólt: „Engedjétek, hogy a kisgyermekek énhozzám jöjjenek, és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa.” Krisztus nyugodt, szelíd maradt, de nem engedte, hogy a hozzá érkezőket mások elzavarják. A szelídség nem jelentette a szeretetlen magatartás helybenhagyását. Látta, hogy a bosszankodás rosszkedvévé, mogorvává teszi a tanítványait. Tudta, hogy csak a türelmes ember taníthat példaadásával másokat szelídségre és türelemre.

Jézus példájából megtanulhatjuk, hogy a kellemtlen, bosszantó körülmények között sem helyes idegeskednünk. Tudjuk, hogy Isten minden helyzetet ismer, ezért felindulás helyett kérjük az Ő segítségét! Nyugodtan gondoljuk végig, hogy mit tehetünk. Az Úr tud tanácsot és bölcsességet adni a legnyugtalanítóbb helyzetben is.

Ha ezt gyakoroljuk, fizikailag és lelkileg is egészségesebbek és boldogabbak leszünk. Bölcs Salamon így ír erről: „A szelíd szív a test élete, az irigység pedig a csontok elsorvadása.” (Példabeszédek 14,30)

Imádkozzunk együtt azért, hogy ne bosszankodjunk, ne idegeskedjünk! Határozottan, de indulat nélkül fejezzük ki, ha nem értünk egyet barátunk, környezetünk viselkedésével, vagy valamilyen helyzettel. Közben fohászodjunk Istenhez, hogy legyen segítségünkre most is. Keressük meg szelíden a legmegfelelőbb megoldást. Ha nem sikerül rögtön, akkor is ez legyen a célkitűzésünk. Folyamatosan kérünk kell Isten segítségét ahhoz, hogy ez a cél megvalósulhasson az életünkben.

Október 31., vasárnap

KÖVESSETEK ENGEM AZ ŐSZINTESÉGBEN!

„Legyen a ti beszédetek: Úgy-úgy; nem-nem – ami pedig ezeken felül van, a gonosztól van.” (Máté 5,37)

*Könnyű őszintének lenni? Mikor igen, mikor nem?
Ha valakiről valami rosszat tudtunk meg, akkor mindenkinek el kell mondanunk az őszinteség jegyében? Szerinted egy őszinte ember gyakran változtatgatja a véleményét, ígéreteit?*

Olvasd el Máté evangéliuma 26,31–34. verseit!
*Kiknek a párbeszédével találkozunk a történetben?
A megbotránkozás csalódást jelent?
Jézus kihallgatásakor és keresztre feszítésekor a tanítványai is csalódtak. Miért?
Miért mondta meg Jézus Péternek előre, hogy a következő éjszakán háromszor megtagadja Őt?*

Egy alkalommal használt nyomtatót vásároltam, elég drágán. Miután nagy nehezen feltelepítettem a számítógépre, próbáltam vele nyomtatni. Nagy nyikorgások közepette működött. Panasz tettem az üzletben, ahol vettem. Ekkor 4500 forintért kitisztították. Még ezután sem működött, nem akarta a lapokat magától bevenni. Abban a tudatban fizettem ki a vételárat, hogy egy használható nyomtatóm lesz. Amikor kiderült a hibája, természetesen csalódot voltam. Az eladó becsapott.

Nagyon sok hasonló esettel találkozhatunk az életben. Valamire szükségünk van, megvásároljuk. Az eladó eltitkolja, hogy valami baja van az árunak. Számára az a fontos, hogy megvegyük tőle. Mi azonban ilyenkor becsapottnak érezzük magunkat. Veled is történt már hasonló dolog?

Amikor majd szeretnél családot alapítani, és szeretnéd valakivel eljegyezni magad, vajon el kell titkolnod a rossz tulajdonságaidat? Ha őszintén viselkedsz, kell-e attól félned, hogy elhagy a választottad? Tudod-e igazán szeretni azt, aki nem őszinte hozzád? Mit gondolsz arról, aki eltitkolja előled azt, amire szüksége van? Tud-e igazán szeretni az, akit becsaptál?

Amikor valaki nagyon szépet beszél, az sokszor nem őszinte. Ha őszintén beszélnek, igazat szólnak, ez pedig sokszor nem tetszik nekünk. Úgy érezzük, hogy nem kellemes számunkra a téma. Sokszor meg is haragszunk arra, aki egyenesen megmondja a véleményét. Jézus a halála előtt őszintén elmondta, hogy gonosz emberek elítélik és megölik. A tanítványok elve-

szítik igaz tanítójukat és barátjukat. Szerinted el kellett mondani Péternek, hogy tagadni fogja tanítvány-ságát? Szüksége volt a jóindulatú figyelmeztetésre?

Jézus példája világossá teszi, hogy nem titkolhatod el a rosszat azért, hogy jót gondoljanak rólad. Ez nem volna helyes. Őszinteségedért és igazmondásodért azonban megbízhatónak tartanak majd. Nem könnyű a kellemetlenről beszélni. Például amikor a jegyeidről beszámolót tartasz, jó elmondanod mindig a rosszat is, a jóval együtt. Még akkor is, ha tudod ennek következményeit. Szüleid és tanáraid meg fognak bízni benned, ha a beszéded „igen-igen”, vagy „nem-nem”. Ma ehhez kérj Isten segítségét!

November 1., hétfő

KÖVESSETEK ENGEM A FIGYELMESSÉGBEN!

„Sokan dorgálták őt, hogy hallgasson, de ő annál jobban kiáltott: »Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!« Akkor Jézus megállván, mondta, hogy hívják elő. És előhívták a vakot, mondván néki: »Bízzál, kelj föl, hív téged!«”
(Márk 10,48–49)

Mit jelent a figyelmesség?

Mikor van szükség rá?

Könnyen észreveszed, hogy kinek miben lehetsz a segítségére?

Olvasd el Márk evangéliuma 10,46–52. verseit!

Jézus közeledett Jerikó városa felé.

Mire lett figyelmes?

Milyen ember volt Bartimeus? Milyen volt

a gondolkodása, egészségi állapota, megélhetése?

Milyen céllal mehetett Jézus Jerikóba?

Észre kellett vennie Krisztusnak, hogy egy ember segítségére lehet? Miért?

Képzeld el, hogy anyukád vagy apukád egy héten keresztül mindennap elutazna valahová. Amikor megérkezik a busszal, kimennél elé, hogy segíts neki a csomagjait hazavinni. Gondolom, szívesen fogadnád a dicséretet: „Olyan jólesik, hogy ennyire figyelmes vagy! De hadd kérdezzek valamit tőled. Miért jössz ki elem már harmadik nap is, hogy segíts vinni a csomagjaimat?” Ha szüleid ezt kérdeznék a dicséret után, mit válaszolnál nekik? „Azért, mert szeretnék elmenni valahová”, vagy „szeretném, hogy megdicsérj”, vagy „azért, mert így szeretném kimutatni a szeretetemet”?

Neked jólesik, ha észreveszik a szomorúságodat, éhségedet, magányosságodat, és a segítségedre vannak? Talán most jobban örülsz annak, ha szüleid nem foglalkoznak veled annyit, de magányos azért nem szeretnél lenni. Minden embernek fontos, hogy valaki figyeljen rá, s észrevegye, mikor mire van szüksége. Mire volt szüksége a városkapuban kolduló szerencsétlen vaknak? Elhallgattatásra? Könyöradományokra? Hogyan érezhette magát, amikor rászóltak, hogy ne kiabáljon annyira? Jézus azt szerette volna, hogy mindenki boldog legyen körülötte, azért figyelt, kinek miben segíthet. A vak ember hitt benne mint Isten Fiában. És Jézus meggyógyította.

Mi most nem tudunk így gyógyítani, de észrevehetjük barátaink és családunk körében, hogy miben segíthetnénk. Észreveszed-e, ha szüleidnek szükségük van valamire? Meglátod-e, ha fáradtak, vagy valamiért szomorúak? Osztyáltársaidal és barátaiddal is előfordulhat ilyesmi. Tanáraid is lehetnek megterheltek, kimerültek. Meglátod-e ezeket a szükségleteket, vagy észre sem veszed?

Sokan gyerekkorukban nem tanultak meg figyelni arra, hogy kinek mivel szerezhetnének örömet. Ők nagyon nehezen lesznek boldog felnőttek. Nekik felnőttkorukban kell megváltozniuk, ami már sokkal nehezebb. Ma kérj Isten segítségét, hogy legszebb jellemtulajdonságaid között szerepelhessen a figyelmesség! Így találod meg az igazi boldogságot!

November 2., kedd

KÖVESSETEK ENGEM AZ EGYÜTTÉRTÉZÉSBE!

„Kimenne Jézus, nagy sokaságot látott, és megszánta őket, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélkül való juhok.”
(Márk 6,34)

Mit jelent az, hogy együtt érzünk valakivel?

Téged megindít-e mások szenvedése?

Emlékszel-e olyan esetre, amikor együtt szomorkodtál vagy örültél valakivel?

Olvasd el Máté evangéliuma 15,32–38. verseit!

Kik vették körül Jézust? Hány napja volt körülötte

a hatalmas sokaság?

Miért feledkeztek el az evésről?

Mivel fejezte ki Jézus, hogy együtt érez velük?

Keressetek olyan történeteket az evangéliumokban, amelyek Jézus együttézésére adnak példát!

Voltál-e már olyan helyzetben, hogy egész nap nem tudtál enni? Hogy érezted magad akkor? Azt szokták mondani, hogy az éhes embernek minden finom. Visszaemlékszel, milyen jólesett a legegyszerűbb étel is, amit ekkor kaptál?

Krisztus egy alkalommal a Galileai-tenger mellett, a hegyen tanított. Hamarosan nagy sokaság vette körül. Elhozták a sánta, vak, néma, és sokféle más bajban szenvedő betegeket. Jézus együtt érzett minden rászorulóval. Meggyógyította az embereket, fizikai bajaik elmúltak. Ezenkívül arra is tanította őket, hogyan lehetnek boldogok. Már három napja több ezer főnyi tömeg vette körül Jézust.

Amikor esteledni kezdett, az emberek még mindig várakozva álltak körülötte. Jézus ezen a napon is evés, pihenés nélkül munkálkodott. Sápadt volt az éhségtől és a fáradságtól. A tanítványok kérték, hogy hagyja abba a kimerítő munkát. Jézusnak azonban mégsem a saját igényei voltak az elsők. Láta, hogy a nép elfáradt, kimerült. Kisgyermekes édesanyák is voltak ott. Sokan órák óta álltak, de annyira lekötötték őket Krisztus szavai, hogy eszükbe sem jutott enni vagy leülni. Jézus nem akarta, hogy éhesen térjenek haza az emberek. Csodát tett, amellyel az Atya gondviselő hatalmát mutatta be. Milyen jól esett az éhes embereknek a szegények legegyszerűbb étele!

Jézus földi szolgálata idején tökéletes példát mutatott arra, mit jelent az együttézés. Két alkalommal vendéglát meg többezres sokaságot. Gyakran találkozott kedvetlen, beteg, megkísértett és elbukott emberekkel. A leggyengédebb együttézésrel szólt hozzájuk. Úgy beszélt velük, hogy megértsék vigasztaló szavait. Azt mondta nekik, amire a legnagyobb szükségük volt. Olyanokkal is találkozott, akik elkeseredettek, fáradtak voltak. Kitartásra bátorította mindannyiukat. Emlékeztette őket arra, hogy Isten angyalai mellettük állnak, és segítik őket. Akiken így segített, meg voltak győződve arról, hogy Jézusban tökéletesen megbízhatnak. Nem árulta el titkaikat, amelyeket megértően meghallgatott.

Jézus példája rámutat arra, mit jelent az együttézés. Nemcsak meglátni a szükségleteket, a rászorultságot, hanem átérezni a másik ember helyzetét. Ezt nem lehet magunkra erőltetni, csak Isten tudja ki munkálki az életünkben. Pál apostol szavai fejezik ki a legrövidebben: „Örüljétek az örülőkkel, és sírjatok a sírókkal!” Megfigyelted-e, hogy sok esetben irigykednek arra, akinek öröme van? A bajba jutott emberrel hamarabb éreznek együtt, mint azzal, akinek valamilyen örömben van része. Csak az Úr végezheti el azt bennünk, hogy ne legyünk önzők, hanem másokkal együtt érző emberekké váljunk.

November 3., szerda

KÖVESSETEK ENGEM A SEGÍTŐKÉSZSÉGBEN!

„A názáreti Jézust mint kente fel az Isten Szentlélekkel és hatalommal, aki szíjjel járt, jót tévén és meggyógyítván mindeneket.”
(Apostolok cselekedetei 10,38)

Kit neveziünk segítőkésznek?

Ismersz olyan felnőttet vagy gyereket a környezetben, aki rendszeresen segít másoknak?

Emlékszel olyan esetre, amikor segítettél valakin?

Olvassuk el Lukács evangéliuma 2,40. és 52. verseit!

Milyen volt Krisztus gyermekkorában?

Miben nyilatkozhatott meg életében az Isten és emberek előtt való kedvesség?

Hol kezdte gyakorolni a segítőkészséget?

Felnőttkorában hogyan mutatkozott meg segítő szándéka?

Keressetek példákat arra, amikor Krisztus készséggel szolgált az embereknek!

Az idézett kijelentés szerint Jézus gyermekkorában bölcsességben és kedvességben is gyarapodott. „Jézus rendkívül szeretetre méltó gyermek volt. Mindig készen állt arra, hogy másoknak szolgáljon... Jelenlétében mindenki boldogabb lett – az idősek, a gondterheltek, a bűnösök, az ártatlan örömmel játszó gyermekek, a ligetek csöpp teremtményei, még a türelmes teherhordó állatok is. Ő, aki szavának erejével világokat tartott fenn, most lehajol, hogy segítsen egy sebesült madáron. Semmi sem kerülte el a figyelmét, a legkisebbnek is szolgált... Ahogyan növekedett bölcsességben és testi állapotában, úgy növekedett az Isten és emberek előtti kedvességben is. Minden szív rokonszenvét megnyerte, mert képes volt mindenkivel együtt érezni.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 48., 53. o.)

A szolgálatkészséget otthon kezdte gyakorolni. Szülei szegény emberek voltak, így kiskorától kezdve kivette részét a ház körüli munkából. Ezért tudta vigasztalni, tanácsolni és bátorítani azokat, akik hasonló helyzetben voltak.

Nemcsak családjában, hanem egész életében mindig szolgált. „Krisztus nem zárkózott el kortársaitól... Az emberekkel való érintkezés során nem kérdezte: »Mit hiszel? Milyen vallású vagy?« Mindenkin segített, akinek szüksége volt rá... Jézus azért munkálkodott, hogy minden szenvedést enyhítsen. Kevés pénze volt, amit adni tudott, de gyakran még az élle-

met is megtagadta magától, hogy azokon segítsen, akik még szegényebbek voltak, mint Ő... Amikor nyersen beszéltek a szegényekkel, szerencsétlenekkel, Jézus magához hívta őket, és bátorító szavakkal szólt hozzájuk. Ha valaki szomjas volt, adott neki friss vizet, és magától értetődően megvendégelte a szegényeket. Enyhítette a szenvedést, ezzel a tanított igazságokat irgalmas tettekkkel párosította, s így véste az emberek emlékezetébe. Minden megfáradt emberhez volt egy jó szava, pedig neki is nehéz terheket kellett hordoznia. Osztozott az emberek gondjaiban, és elismételte nekik a leckét, amelyet a természetből vett: Isten szeretetét, gyöngédségét, jóságát.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 63–64., 67. o.)

Hogyan tudjuk követni Krisztus példáját? Saját otthonunkban vegyük ki részünket a házimunkákból! Így készülünk elő arra, hogy mások segítése is természetes legyen számunkra. Krisztus arra is tanított, hogy soha ne tegyünk különbséget gazdagok és szegények között. Segítsünk egyformán mindenkinek! Kérjük Istent, hogy tanítson bennünket mind ezeknek a gyakorlására!

November 4., csütörtök

KÖVESSETEK ENGEM AZ IGAZSÁGOSSÁGBAN!

„Én semmit sem cselekedhetem magamtól; amint hallok, úgy ítélek, és az ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét.” (János 5,30)

*Mi az igazságosság ellentéte? Hogyan tudnád megfogalmazni?
Melyik a fontosabb: az, hogy veled igazságosak legyenek, vagy hogy te igazságos legyél?
Van-e különbség saját igazad és az igazság között?*

Olvasd el János evangéliuma 8,2–11. verseit!
*El tudnád mondani saját szavaiddal a történetet? A történet főszereplője megcsalta férjét, elhagyta családját. Ezért meg kellett halnia. Jézus megváltoztatta ezt a törvényt?
Mit jelent az, hogy „...aki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ”?
Kivel bánt igazságosan Jézus?*

Jézus korában a vallási vezetők, főként az úgynevezett farizeusok és írástudók, állandóan hibát kerestek a Megváltóban. Egyszer egy olyan asszonyt vittek a

templom udvarára, akit lelepleztek mint házasságtörőt. Úgy okoskodtak, hogy ha Krisztus felmenti az asszonyt a halálos ítélet alól, akkor megszegi a mózesi törvényt. Ha pedig azt mondja, hogy meg kell kövezni, akkor nincs benne irgalom, megbocsátás és szeretet.

Isten elítéli a bűnt, meg is bünteti azáltal, hogy megengedi a bűn következményeit. De aki meg akar változni, és kéri Isten segítségét, annak megbánást ad. A rosszal való szembeforduláshoz kegyelmi időt kap az ember Istentől. Ezt az időt kapta meg az asszony is Krisztustól. Jézus látta rajta, hogy szégyelli magát, ezért igazi megbánásra szerette volna vezetni. A Megváltó a „feljelentők” szívébe is belelátott. Tudta, hogy ők is hasonló bűnöket követtek el. Saját vétkeikkel elnézőek voltak, az asszonyt pedig meg akarták büntetni. Emellett még Jézust is vádolni akarták. Krisztus mindenki előtt elmondhatta volna, hogy tud a bűneikről. Ő azonban nem ezt tette. Szó nélkül a porba írta a farizeusok vétkeit. Amikor elolvasták saját cselekedeteiket, lehajtott fejjel, csendben távoztak. Végül az asszony ott maradt egyedül. Jézus a rossz dologra nem mondta azt, hogy „nem baj, nem történt semmi”. A bűnt nem lehet mentegetni Isten előtt. Ezért így szólt hozzá: „*Eredj el, és többé ne vétkezzél!*” A rossz helybenhagyása nélkül lehetőséget adott arra, hogy a bűnös ki tudja javítani hibáját. Jézus így irgalmasságot és igazságot gyakorolt egyszerre.

Nem vagyunk igazságosak akkor, ha barátainknak és saját magunknak elnézzük még a nagyobb hibákat is. Akikre pedig neheztelünk, azoknak a legkisebb botlását is súlyosan elítéljük. Az igazságos gyermek vagy fiatal nem azt tartja igaznak, ami neki jó, hanem ami mindenkinek jó. Jézus nem arra vágyott, hogy Őt mindenki elfogadja, és sok barátja legyen. Az volt a célja, hogy bemutassa az embereknek Atyja jellemét és szeretetét.

Amikor felnövünk, a szigorú, de igazságos tanárt többre becsüljük, mint aki sok engedményt tett, de olykor kivételezett is egy-egy tanuló társunkkal. Ma imádkozzunk azért, hogy ne csak a magunk igazát keressük, hanem olyan igazságosak legyünk önmagunkhoz és másokhoz is, mint amilyen Krisztus volt.

November 5., péntek

KÖVESSETEK ENGEM A SZÜLŐK IRÁNTI TISZTELETBEN, ENGEDELMESSÉGBEN!

„És aláment velük, és ment Názáretbe, és engedelmes volt nekik. És az édesanyja szívében tartotta mindezeket a dolgokat.” (Lukács 2,51)

*Mit jelent engedelmeskedni? Hogyan lehet ezt másképpen kifejezni?
Tudod-e, hogy szüleid, nevelőid kinek tartoznak tisztelettel és engedelmisséggel?
Szerinted miért gondolják sokan – olykor talán te is –, hogy az engedelmisség rossz dolog?*

Olvasd el Lukács evangéliuma 2,45–51. és János evangéliuma 19,26–27. verseit!

*Hogyan mutatott példát Jézus az engedelmisségre is? Miért kellett Jézusnak is megtanulnia az engedelmisséget?
Amikor felnövünk, akkor is szükségünk lesz arra, hogy tisztelettudóak és engedelmesek legyünk? Miért? Jézus szenvedett a kereszten, mégis gondoskodott édesanyjáról. Miért tette?*

Ma egyre kevesebb gyermek és fiatal tiszteli a szüleit, nagyszüleit. Az idős, beteg szülőket pedig nagyon sokan nem támogatják, hanem szeretetlenül magukra hagyják őket. Igen sokan szomorú szívvel és megkeseredetten töltik emiatt életük legnehezebb éveit. Vigasztalás, részvét és szeretet nélkül telnek napjaik. Szerinted miért van ez így? Az engedelmisség mint ha egyre nehezebb lenne. Ha jó és helyes dolgot kérnek tőled, szívesen teljesíted? Az engedelmisségre és a tisztelettudásra leginkább felnőttkorunkban van szükség. A gyermek- és ifjúkor lehetőséget ad arra, hogy ezeket a képességeket elsajátítsuk.

Nagyon nehéz olyan szülőnek engedelmeskedni, aki hangulatától függően parancsol, vagy éppen megtilt dolgokat. Míg bizonyos helyzetekben engedékeny, más dolgokban túl szigorú. Isten azonban még ilyen esetben sem ment föl az ötödik parancsolat alól senkit. Hálásak lehetünk, ha szüleinél szeretetük folyamatos kifejezése mellett kérnek tőlünk engedelmisséget. Boldog az a gyermek és fiatal, aki hálából és szeretetből fogad szót szüleinek, nevelőinek, tanárainak!

Amikor felnövünk, igen sokféle emberrel kell együtt dolgoznunk. Egyikük talán állandóan bosszankodni fog, a másik pedig lusta lesz. Olyan főnökünk is lehet, aki állandóan kiabál, és semmit sem talál elég jónak a munkánkban. Ilyen helyzetben könny-

nyebben marad nyugodt az, aki gyermekkorában megtanult engedelmeskedni és tiszteletet tanúsítani. Aki nem gyakorolta ezt otthon, annak felnőttkorában sokkal nehezebb lesz, és keservebb körülmények közt kénytelen megtanulni. Aki pedig nem akarja elfogadni Isten parancsát, azt örök nyugtalanság, háborgás és boldogtalanság veszi körül.

Mindannyian arra vágyunk, hogy boldogok legyünk. Ennek alapja az engedelmisség és a tisztelet elsajátítása. Jézus példája arra tanít bennünket, hogy bármennyire okosak, erősek vagyunk, mindig fontos engedelmeskednünk Isten törvényeinek. Szüleinél és embertársaink helyes kéréseinek is erkölcsi kötelességünk engedni. Töltsön el bennünket örömmel az, hogy szófogadóak, tisztelettudóak és udvariasak lehetünk. E tulajdonsághoz azonban le kell győznünk önzésünket, nagyravágyásunkat és kényelemszeretűnket. Ezt pedig csak Isten cselekedheti meg értünk, bennünk. Kérjük ma ehhez Urunk segítségét!

November 6., szombat

KÖVESSETEK ENGEM AZ ELLENSÉG SZERETETÉBEN!

„Amikor elmentek a helyre, amely Koponya helyének mondatik, ott megfeszítették őt, és a gonosztevőket, egyiket jobb kéz felől, a másikat bal kéz felől. Jézus pedig mondta: »Atyám! Bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!«” (Lukács 23,33–34)

Gondold végig, neked ki az ellenséged? Hogyan, miként lesz valakiből ellenség? Te voltál már valakinek az ellensége? Amikor valakire nagyon dühös vagy, hogyan tudnak megnyugtatni? Ha leszidnak, vagy ha nyugodtan és szeretettel viszonyulnak hozzád?

Olvasd el Máté evangéliuma 26,47–54. verseit!
*Jézus szerette volna, hogy ellenségei jobb emberek legyenek? Miért?
Isten azt szeretné, hogy félelemből, vagy hogy szeretetből és tiszteletből engedelmeskedjünk neki? Mit gondoltak Jézusról a tanítványok és a római katonák, amikor a Getsemáne-kertben elfogták? Miért nem akart elmenekülni? Miért kellett így cselekednie?*

Emlékszel-e saját életedből olyan esetre, amikor valaki nagyon megbántott? Hogy érezted magad ab-

ban a helyzetben? Ki tudatok békülni egymással? Kin múltott az, hogy rendeződött a viszonyotok? Előfordulhat, hogy a magunk részéről a békességet keressük, a másik mégsem akar megbékélni velünk? Mit kell tennünk ilyenkor? Helyesen tesszük-e, ha viszonzzuk a rosszat? A Biblia azt tanítja, hogy szeretnünk kell az ellenségünket. Tapasztalatunk szerint saját erőnkől ezt nem tudjuk megtenni az- zal, aki megbánt vagy rosszindulatú velünk szem- ben. Ma gondoljuk végig, milyen példát mutatott nekünk Jézus az ellenségeihez való viszonyában! Hogyan mutatta meg a tökéletes magatartást szá- munkra?

Júdás akkor csatlakozott Jézushoz, amikor nép- szerű tanítóként sok csodát tett. Júdás vágyakozott Krisztus közelében lenni, szerette volna, ha jelleme és élete átalakul. Műveltsége miatt Júdásnak tekin- télye volt a tanítványok között. Jézus lehetőséget adott neki arra, hogy megláthassa hibáit. Azért biz- ta rá a pénztárt, mert itt lehetősége volt kijavítania jellemhibáját. Önzetlenséget, segítőkészséget kel- lett gyakorolnia az adományok kiosztásánál. Azon- ban ő jobban szerette a pénzt, mint Mesterét. Jézus látta, amint egyre erőteljesebben elhatalmasodott Júdáson a kapzsóság. Jézus szeretettel próbálta kö-

rülvenni, akárcsak a többi tanítványt. Még akkor sem változtatta meg szeretetteljes magatartását, amikor már tudta, hogy Júdás megegyezett a pa- pokkal. Milyen fájdalmas lehetett Jézusnak, amikor látta, hogy minden kérés és szeretet ellenére Júdás megy a maga választotta úton. Jézus szeretete ekkor sem fogyott el. Amikor Júdás odalépett hozzá, hogy csókkal áruja el, így szólította meg árulóját: „*Barátom, miért jöttél?*” Szinte alig tudjuk felfogni ezt a szeretetet! Barátjának nevezte az árulóját. Hogyan juthatott erre a csodálatos szeretetre? Jézus nem magát sajnálta, hanem tanítványát szánta szörnyű tette miatt. Tudta, hogy emiatt elveszíti életét, és a lehetőséget, hogy majd az újjáteremtett Földön él- hessen.

Példájával Krisztus bennünket is tanít, nekünk is megmutatja: mások ellenséges magatartása nem ok arra, hogy megvonjuk tőlük szeretetünket. A szere- tet gyakorlása az egyetlen lehetőség, amely megvál- toztathatja őket. De ha nem fordulnak szembe bű- nünkkel, akkor is úgy tekintünk rájuk, mint akik a gonosz kísértése miatt estek el. Imádkozzunk mi is értük, ahogyan ezt Jézus tette! Kérjük Istent, segít- sen nekünk abban, hogy mi is szeressük az ellensé- geinket!

